

at præstere et Lovforslag for den høje Rigsdag. Det ærede Medlem omtalte Punkt 11 i § 2, som omhandler Grunderhvervsskatten, og ønskede fra min Side en Tilkendegivelse af, at denne Skat virkelig fra den 1. April 1922 ikke vil blive opkrævet. Det ærede Medlem udtalte som sin Formening, at det var tilkendegivet under Punkt 11 og i de til dette Punkt knyttede Bemærkninger. Deri har det ærede Medlem fuldkommen Ret; kun for saadanne Ejendomsoverdragelser, som retlig set er paa-begyndt inden 1. April 1922, vil Grunderhvervsskatten blive opkrævet, medens denne Skatteydelse bortfalder for saadanne, som retlig paa-begyndes efter nævnte Dato. Jeg haaber, at denne Udtalelse skal være tilstrækkelig klar.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt nævnte de to Punkter 7 og 8, Diæterne til Amsraadsmedlemmerne og de foreslaaede Særregler for sønderjydske Medlemmer af Erhvervsskatteudvalget, og det ærede Medlem Hr. Christen Ernst Christensen nævnte, at han i disse Punkter saa Udtryk for den Velvillie overfor sønderjydske Repræsentanter i de forskellige Raad, som man har givet Udtryk ved Genforeningen igennem saadanne Bestemmelser som dem, der er indeholdt i Punkterne 7 og 8. Deri har det ærede Medlem Hr. Christen Ernst Christensen fuldstændig Ret, men der skal fra min Side ikke blive rejst nogen som helst Indvending imod, at disse Bestemmelser udgaar, og det skulde glæde mig, om man fra alle Sider vilde vise den samme Selvfornægtelse som den, det ærede Medlem Hr. Christen Ernst Christensen gjorde sig til Talsmand for.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, der jo undertiden, naar han staar paa denne Talerstol, er noget stærkere i Formen end i Sagen, sluttede sig til Kravene om en hurtig Afvikling af Forholdene mellem By og Amt. Men naar det ærede Medlem i denne Sammenhæng udtalte, at naar der er Tale om Foranstaltninger til Skade for Byerne i Sønderjylland, saa kan man nok indføre dansk Lovgivning dér, men det ligger helt anderledes, naar det modsatte er Tilfældet, saa tror jeg i Virkeligheden ikke, det ærede Medlem har nogen som helst Basis for dette i de Begivenheder, der gaar forud for denne Dag. Jeg kan heller ikke rigtig forstaa, hvilken Interesse — naar bortses fra den rent agitatoriske, som muligvis tjenes ved Udtalelser af denne Art — det ærede Medlem kan have af at sige dette. Det ærede Medlem kommer til at have Taalmodighed, og det ærede Medlem, som lovsynger det kommunale Selvstyre, maa give dette Selv-

styre Lov til gennem Forhandlinger, førte paa et frit Grundlag, at tilvejebringe det Grundlag, paa hvilket hele den Ordning, som ogsaa det ærede Medlem ønsker — og som jeg ønsker —, kan blive tilvejebragt. Jeg forstaaer meget vel, at man kan ønske det foreliggende Lovforslag overvejet i et Udvalg. Jeg beder kun om, at disse Overvejelser maa blive tilendebragt saaledes, at Lovforslaget kan være gennemført inden Finansaarets Udløb.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Knud Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Knud Hansen: Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at der skulde være Frihed til at forhandle om denne Adskillelse. Jeg har i min første Udtalelse henledet Opmærksomheden paa, at denne Frihed blev givet i Loven af 28. Juni 1920, og at der netop i Bemærkningerne var fastsat en Frist, hvorefter man forment, at man maatte være færdig med disse Overvejelser og altsaa skulde have Ordningen truffet. Der er et gammelt Ord, der siger, at hvor der er en Villie, dér er ogsaa en Vej, men jeg har ved de Forhandlinger, der har været ført mellem Amsraadsmedlemmer og Byraadenes Repræsentanter, faaet det absolutte Indtryk, at Forhandlingens Vej var lukket, og naar Forhandlingens Vej er lukket til at naa en Ordning mellem disse Parter, hvor Amtet jo er den stærkeste, fordi det har Fordelene paa sin Side, saa ser jeg ikke rettere, end at der maa lovgives om Forholdet. Jeg mener ikke, at man kan udskyde Sagen længere, thi man opnaar ikke noget ved det. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at han skulde ikke følge mig ind paa Vejene. Det forekommer mig, at den højtærede Minister kom ret langt ind paa Vejene, endogsaa saa langt, at han antydede, at det, der laa bagved, var, at man vilde tilstræbe at faa en tilsvarende Ordning i det øvrige Land, saaledes at Købstæderne kom til at bære en Del af de Vejbyrder, Amterne har. Men det, man ønsker fra vor Side, er ikke andet end dette, at Købstæderne i Sønderjylland i dette Forhold ligestilles med de øvrige Købstæder i Landet. Og naar der tales om en fri Overenskomst, vil jeg gerne sige, at da man f. Eks. ordnede Politiforholdene, overlod man ikke Spørgsmaalet til fri Forhandling mellem Købstæderne og Amterne; da var det Rigsdagen, der traf Afgørelsen. Rigsdagen maa ogsaa træffe Afgørelsen af, om denne Adskillelse mellem Købstæderne og Amterne skal finde Sted.